

TESTIMONY ID: 289

AGE: 41

AGE RANGE: 41-45

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Poltava region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-11

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

It hurts me a lot that our soldiers, our children, our people are dying. I cannot bear that my country is being destroyed. For me, moving to another country is heartbreaking. I want this fate to pass me by and I live on my God-given land, where my roots, my lineage, my ancestors are. Somewhere in my subconscious, I felt that these events were inevitable, because the war started back in 2014, and most of the population did not notice it, that is why we now have a full-scale war, because Ukrainians have not undergone a transformation over these years.

I live in a Russified city and I hear the Ukrainian language extremely rarely, and this makes me particularly angry now, although I was Russian-speaking until 2014. But I don't need to be "protected" and I gradually threw out everything Russian from my life, except for my old friends, to whom I left the right to choose them. But the new Russian speakers in my life will not become friends. It is very important for me. I hate everything related to the Russian Federation - their language, "culture", their church in our country, their entire occupation, which has been carried out for many years, and for 300 years they have been trying to destroy us.

But I don't expect anything good from them - they are killers at the genetic level, I am most concerned about the so-called "Ukrainians" who, despite the war, speak their language, go to the churches of the Moscow Patriarchate, betray their homeland, just stupid people who do not want to develop and drag the country down. Our city is relatively quiet now, but more than 20 rockets have already hit critical infrastructure. It's scary, because I have a teenage daughter with a disability who does not sit, walk, or take care of herself on her own. We live with her together and 2 cats. When you are anxious, you don't have enough physical strength to run to the basement, because she and I are almost the same height and weight and quickly, it just doesn't work, it's a whole process. It is

very difficult. Sometimes I put it in the corridor behind two walls. Even before the war, I lived in constant tension and stress, because having an only daughter with a severe disability is far from honey. Unfortunately, I already have physical health problems. Now it's like I'm living on the last resource. Limitations and stress are very great even in ordinary things. The same trip to the store, but I leave the child at home alone and run quickly, because I worry that if something happens, my daughter won't get up, won't run, won't save herself. It's scary that I won't be able to protect her. It's scary whether I made the right decision not to leave for another country just yet. I am very afraid of the occupation, bullying, rape and the fact that there are not even any weapons for protection. 02/24, as soon as they heard the wail of sirens, they went to their mother, lived with her for 2 months, it was also very difficult. No matter where you go, you take limitations, complexity, and heaviness with you. It was incredibly difficult for sick and disabled people, and now it is ready. I cry a lot, I suffer inside, I rarely show and share it with anyone. I want justice. I don't really like to share what's on my mind, I don't talk much lately, I like silence and the opportunity to be alone, which happens extremely rarely. But evil will perish and truth will win! I am proud of our defenders, I thank God that I am Ukrainian! Glory to Ukraine! Glory to heroes! Death to Muscovites!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 289

ВІК: 41

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 41-45

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Полтавська область

ОКУПОВАНИСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-11

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Мені дуже боляче, що гинуть наші воїни, наші дітки, наші люди. Мені нестерпно, що мою країну знищують. Для мене переїзд в іншу країну — що виврати серце. Я хочу, щоб мене ця участь оминула і я жила на своїй Богом даній землі, де моє коріння, мій рід, мої предки. Десь на підсвідомості я відчувала, що ці події неминучі, бо війна почалася ще в 2014 р., а більша частина населення не помічала її, тому і маємо зараз повномасштабну, бо

за ці роки трансформацію українці не пройшли. Я проживаю в зросійщеному місті і українську мову чую вкрай рідко і мене це зараз особливо злить, хоча до 2014 р я була російськомовною. Але мене "захищати" не потрібно і я поступово викинула з свого життя все російське, окрім старих друзів, за якими залишила право їх вибору. А от нові російськомовні в моєму житті друзями не стануть. Для мене це дуже важливо. Я ненавиджу все, що пов'язано з рф – їх мову, "культуру", їх церкву в нашій країні, всю їхню окупацію, яка проводиться вже багато років, бо 300 років нас намагаються знищити. Але від них я не чекаю нічого доброго – це вбивці на генетичному рівні, більше за все мене хвилюють так звані "українці", які попри війну говорять язиком, ходять в церкви московського патріархату, зраджують свою батьківщину, просто тупі люди, які не хочуть розвиватися і тягнуть країну вниз. У нашому місті зараз відносно тихо, але вже по критичній інфраструктурі завдали ударів більше ніж 20 ракет. Страшно, бо маю доню підлітка з інвалідністю, яка самотійно не сидить, не ходить, себе не обслуговує. Проживаємо з нею вдвох і 2 кішки. Під час тривоги бігти у підвал не вистачає фізичних сил, бо ми з нею майже одного зросту і ваги і швидко, просто це не виходить, це цілий процес. Це дуже тяжко. Іноді кладу її в коридорі за двома стінами. Я і до війни жила у постійній напрузі та стресі, бо мати єдину донечку і з тяжкою інвалідністю – це далеко не мед. Нажаль, фізичні проблеми зі здоров'ям є вже і в мене. Зараз так, наче живу на останньому ресурсі. Обмеження і стрес дуже великі навіть в звичних речах. Той самий похід в магазин, а дитину залишаю дома саму і біжу швидко, бо хвилююся якщо що, а моя доня не встане не побіжить, не врятується. Страшно, що я не зможу її захистити. Страшно, чи правильно я прийняла рішення поки, що не виїжджати до іншої країни. Дуже боюся окупації, знущання, згвалтування і те, що навіть ніякої зброї немає для захисту. 24.02 як тільки почули ревіння сирен, поїхали до мами, жили в неї 2 місяці, також було дуже важко. Куди б ти не поїхав, обмеження, складність, важкість все береш із собою. Людям хворим, з інвалідністю неймовірно тяжко було, а тепер так і поготів. Багато плачу, страждаю всередині, рідко кому це показую і ділюся. Я хочу справедливості. Я не дуже люблю ділитися, з тим, що в мене на душі, останнім часом мало говорю, люблю тишу і можливість побути на самоті, що буває вкрай рідко. Але згине зло і правда переможе! Я пишаюся нашими захисниками, я дякую Богу, що я українка! Слава Україні! Героям Слава! Смерть москалям!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.